

det Praktiske for os. Ved Siden deraf er der imidlertid den indirekte Befordring; men med Hensyn dertil, maa vi huske, at Betryggelsen for den største Del maa ligge i andre europæiske Landes Love, fra hvilke Lande Befordringen til Amerika er direkte. Imidlertid bliver der dog nogle Tilfælde, hvori den indirekte Befordring herfra til de europæiske Lande, hvorfra den der direkte Befordring gaar, antager en saadan Betydning og et saadant Omfang, at Lovgivningsmagten kan give sig i Kast dermed. Her maa vi da nøie adskille det Forhold, som den ærede første Taler fra Kjøbenhavn (Duxen) bragte paa Bane, og det Forhold, som foreligger i nærværende Lovforslag. Det er ikke rigtigt, saaledes som det ærede Medlem antydede, at give en almindelig Lov om, hvor mange Passagerer der overhovedet maa være paa et Skib, i Steedet for saadanne Foranstaltninger som dem, der her ere paatænkte. Det er under Derveielse i Ministeriet, om man kan forsøge paa at opstille Regler eller i alt Fald søge Bemyndigelse for Administrationen til at opstille Regler for Passagerfart overhovedet; hvad det kommer an paa i nærværende Lov, det er ikke paa at opstille Regler, som kunne gjælde for almindelig Passagerbefordring f. Ex. til Helsingør, men det gjælder om Regler for en Befordring, som har en særegen Karakter, og hvor den sker gennem Udvandringsagenter, for at Vedkommende siden kunne beforders til Amerika. Det er klart nok, at det med Hensyn til korte Befordringer kan have sit store Gode, at Politiet er i Stand til at sætte en Grænse for, hvor stor en Masse Menneffer der kan stoppes ind paa et Dampskib, men saadanne almindelige Bestemmelser og de her foreliggende særegne Forskrifter høre hjemme i to forskjellige Lasterækker, i to forskjellige Lovarbejder. Spørgsmaalet om, hvor vidt man gennem en Lov kan opstille visse almindelige Regler, der gjælde alle Skibe, som bruges til Passagerfart — eller i alt Fald, hvor vidt man ved Lov vil give Administrationen Bemyndigelse

til at opstille saadanne Regler og Forskrifter for en saadan Fart — er Et, men en anden Sag er, om man ikke blot med Hensyn til den direkte Udvandrer-Befordring til Amerika, men ogsaa, med Hensyn til den indirekte, kan opstille Fordringer, som man er i Stand til at paase, fordi man staar ligeoverfor en større Udvandringsforretning, ligeoverfor Udvandringsagenter. Der kan være mange enkelte Mænd, som ville udvandre, og som ikke benytte nogen Udvandringsagent; en saadan Mand kan gaa ombord i et hvilket som helst Skib, der gaar direkte til Amerika, eller han kan gaa over til England, hvis han vil, dertil have vi Intet at sige; men vi have kun at stride ind, hvor Sagen drives, som Forretning i det Store ved Udvandringsagenter; det er det almindelige Synspunkt, som maa fastholdes. — Hvad Enkeltighederne angaar, som ere fremsatte i Forslaget, have de oprindelige Bestemmelser, som de ere foreslaede af Regjeringen, forlaavidt jeg har bemærket, ikke fremkaldt nogen væsentlig Indvending. Hvad de Forslag angaar, som ere tilføiede i Landstinget, skal jeg ligeoverfor den ærede sidste Taler, og navnlig hvad § 3 angaar, bede erindret, at man, forsaavidt man overhovedet vil have Bestemmelser af denne Art, ikke maa tage Hensyn til, om der kan paavises et enkelt Tilfælde, hvori det kunde være ret bekvemt, at en saadan almindelig Regel ikke gaves; vi staa ved de praktiske Forhold, som maa bedømmes efter den Maade, hvorpaa de i Almindelighed foreligge. Naar der er Spørgsmaal om at give en saadan bindende Regel, er det ikke en Indvending imod den, at man kan tænke sig enkelte Mænd, som gjerne uden at fremkalde nogen Skade kunde gjøre de Ting, som forbydes ved Reglen; men forsaavidt man overhovedet vil opstille Regler paa et saadant Omraade, maa man tage Hensyn til Forholdene, som de i Almindelighed fremtræde. Hvad jeg nu vil sige, skal ikke anvendes paa enkelte Personer og Agenter her i Landet, men lad os tænke os Forholdene andetsteds, hvor de foreligge i større Stil. Naar